

Publicerad 2014-10-27 16:27 av agneta pichler

en dröm... en sån där mardröm

tomt

kala väggar

undrar var jag är

i en ljus sal utan tak

eller högt upp till denna

ser jag en kvinna

som kommer fram

som tur

är hon en bekant till mig

med ett leende som lugnar

hon undrar hur jag hittat hit

jag vet fortfarande inte var jag är

kanske ska jag springa ifrån

men vart i så fall?

eller?

nej.. jag väljer

att tala med henne

diskuterar länge

om stora som små ting

efter en stund..

utan tids begrepp

ser jag ett ansikte på väggen

likt en teater mask

så uttrycksfull vacker

det kommer ett ljud från

läpparna så klar röda

vad konstigt kan masker tala

tysta viskningar från gången tid
kom malande manande

jag ser in i ögonen som lever
och rör sig

helt fascinerad av vad jag ser
undrar jag fortfarande
var jag befinner mig någonstans

jag frågar kvinnan
hur det är möjligt
med denna så förtjusande
levande mask på väggen här

men tiden är förändrad
atmosfären är annorlunda

utan något svar
från kvinnan
jag trodde jag kände
riktar hon sina
ögon mot mitt ansikte

ett egendomligt
uttryck far genom hennes
- som om hon är
nöjd men önskar inte
avslöja sig..

~~~

utan makt
att kunna springa ifrån

för mina ben bar mig inte längre
var jag fast

utan ljud från mina läppar
eller ett neeeeeeeej
så Hon förstod att sluta leken
var jag lurad

för
nu också
Jag hängde där på väggen
jämte den vackra masken

smärtan var inte värst

bara känslan
av att få sitt ansikte avskuret
var malande
nästan
vidrigt skräckinjagande

som ett evigt fängelse

jag kunde nu bara '

tänka och se
inte röra mig
eller tala..

~~~

jag skrek
tills mina ögon for upp
och jag famlade efter min älskade
som försökte trösta
men hade ingen förståelse
över mardrömmarna mina

jag kände
med mina fingertoppar
längs konturerna

på mitt egna ansikte
medan tårarna rann
jag smekte hans ansikte

och vägrade låta honom
gå upp ur sängen
för att själv lätta på trycket
utan hängde efter som en
snuttefilt i hans handled..

när morgonen grydde
och vi talade igen om nattens
mardröm
kände jag mig löjlig

för vi kan ju inte..
- ingen kan
vara uthängd där på väggen
helt levande

för allmän beskådning
utan att göra sig hörd

eller?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren agneta pichler med Poeter.se id #21781 innehar upphovsrätten